

ஸ்ரீ :  
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :  
**நம்பெருமாள் விஜயம்**

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-113)

Jan (2) / 2012



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்  
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்  
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்  
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்  
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:  
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

## உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் .....7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் .....10
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

## ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 90)

சுத்தஸத்த்வ தன்மையைக் குறிக்கும் திருநாமங்கள் (544 - 562)

### 544. ஸுஷேண:

சிறந்த சேனையை உடையவன். இது முதல் ரஹஸ்யமான விஷயம் உரைக்கப்படும். பத்தர், முக்தர், நித்யர் ஆகிய மூன்றுவிதமான சேதநர்களையும் வெல்வதற்கான சிறந்த உபகரணமாக உள்ளது; எதுவென்றால் சேனை போன்று விளங்குகின்ற சுத்த ஸத்வமயமான ஐந்து உபநிஷத் தத்துவங்களைத் தனது திருமேனியாகக் கொண்டவன்.

### 545. கநகாங்கதீ

கடந்த திருநாமத்தில் உரைக்கப்பட்ட ஸௌந்தர்யமான திருமேனிக்கு ஏற்றபடியான ஸுவர்ணமயமான தோள்வளைகள் உள்ளிட்ட பல திவ்யமான ஆபரணங்களை அணிந்துள்ளவன். ஸுவர்ணம் என்றால் அபராக்ருதமான பஞ்சோபநிஷத் என்னும் தத்துவங்களே கூறப்பட்டன.

### 546. குஹ்ய:

இவ்விதமாக பஞ்சோபநிஷத்மயமான திருமேனியால் மூடப்பட்டவன்.

### 547. கபீர:

நிர்மலமான திருமேனியில் தன்னுடைய ஈச்வரத்தன்மைக்கு ஏற்றபடியான காம்பீர்யம் விளங்கும்படியாக உள்ளவன். இவனுடன் கலந்த உடனேயே,

எல்லையற்ற காலங்களாக அவித்யையால் கலங்கி நிற்கும் ஸம்ஸாரிகள், தேத்தாங்கொட்டையால் தெளிவுற்ற நீர் போன்று தெளிந்து கம்பீரம் அடைகிறான்; இவ்விதம் உள்ளபோது, இயல்பாகவே ப்ரகாசமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் இவ்விதம் கம்பீரமாக உள்ளது குறித்துக் கூறவும் வேண்டுமோ?

### 548. கஹந:

அறிந்துகொள்ள அரிதாக உள்ளவன். ஸமுத்திரம் தெளிவாக உள்ளே இருக்கும் அனைத்தையும் காண்பித்தாலும், அதனை முழங்கால் அளவு மட்டுமே என்று கூற இயலாமல் உள்ளது அல்லவோ? இதே போன்று ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி குறித்து உபநிஷத் வாக்கியங்கள் மூலம் ஓரளவு அறியலாம் என்றாலும், முழுமையாக அறிய இயலாது.

### 549. குப்த:

நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களால் நமக்கு அவனது பெருமை உணர்த்தப்படுகிறது.

### 550. சக்ரகதாதர:

எங்கு, எவ்விதம் அவனது தன்மைகள் மறைவாக உள்ளன என்பதை உரைக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் - தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ரகதாதர: - இந்த உயர்ந்த இராமன் சங்கு மற்றும் சகரம் தரித்தவனாக, தமஸ் என்னும் ப்ரக்ருதியைக் கடந்தவனாக உள்ளான் - என்று மண்டோதரி உரைக்கிறாள். மேலே கூறப்பட்ட நித்யமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் மற்றும் திவ்யமான ஆபரணங்கள் போன்று பஞ்சசக்திமயமான சக்கரம், கதை போன்ற ஆயுதங்களால் பரமபதத்தில் எப்போதும் காக்கப்படுபவன்.

### 551. வேதா:

இவ்விதம் அளவிட இயலாத மஹாவைபவம் எப்போதும் விளங்கும்படியாகச் செய்பவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - தமஸ: பரமோ தாதா - தமஸ் என்னும் ப்ரக்ருதியைக் கடந்தவனாக - என்றது காண்க.



**552. ஸ்வாங்க:**

பரமபதத்தில் தன்னுடைய அதிபதி தன்மைக்கு ஏற்றபடியான குடை, சாமரம் போன்ற பலவிதமான பரிவாரங்களுடன் கூடியவன்.

**553. அஜித:**

மேலே கூறப்பட்ட பஞ்சோபநிஷத்துக்களால் சூழப்பட்டு நித்யமாக விளங்குவதால், லீலாவிபூதி போன்று உற்பத்தி மற்றும் அழிவு ஆகியவற்றால் வெல்லப்படாத அஜிதை என்னும் திவ்யமான நகரத்தைக் கொண்டவன். புரம் ஹிரண்மயீம் ப்ரஹ்ம விவேச அபராஜிதா - அபராஜிதம் என்னும் வெல்லமுடியாத நகரத்தில் ப்ரஹ்மம் உள்ளது - என்றது காண்க.

**554. க்ருஷ்ண:**

நீருண்டமேகம் போன்ற சியாமளமான திருமேனி கொண்டவன். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- க்ருஷ்ணவர்ணே - வர்ணங்களில் ஒன்றைக் குறிப்பதாகும். வராஹம் உள்ளிட்ட அவதாரங்களும் பஞ்சோபநிஷத்மயமானவை என்று உரைக்கப்படுகிறது.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - க்ருஷ்ணாமி மேதிநீம் பார்த்த பூத்வா க்ருஷ்ணாயஸோ மஹாந் க்ருஷ்ணோ வர்ணச்ச மே யஸ்மாத் தேந க்ருஷ்ணோஹம் அர்ஜுந - அர்ஜுனா! நான் கருமையான நிறம் கொண்ட கலப்பையாக மாறி இந்த உலகத்தை உழுவதாலும், எனது திருமேனியின் நிறம் கருமையாக உள்ளதாலும் நான் க்ருஷ்ணன் என்னும் பெயர் பெற்றேன்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஏகைவ பஞ்சதா பூதா ப்ரதாநா விக்ரஹாத்மிகா ஸர்வசக்திஸமேதா அபி புருஷோ நியதீரிமா: ந ஜஹாதி ஸ்வபாவோத்த காருண்யேந ஸமாச்ரித: பரமேஷ்டி புமாந் விச்வோ நிவ்ருத்தி: ஸர்வம் ஏவ ச பஞ்சைதா: சக்தய: ப்ரோக்தா: பரஸ்ய பரமாத்மந: - என்னுடைய திருமேனி அனைத்து சக்தியும் நிறைந்ததாகும். அது ஐந்துவிதமான பிரிவுகளைக் கொண்டதாகும். அவையாவன பரமேஷ்டி, புமாந், நிவ்ருத்தி, ஸர்வ:, விச்வ: என்பதாகும். ஸர்வேச்வரனாகிய எனக்கு அனைத்து சக்திகளும்

இருந்தாலும், எனது கருணையான ஸ்வபாவம் காரணமாக அவற்றைக் கைவிடுவதில்லை.

- மத்ஸ்யகூர்மவராஹாணாம் ஆவிர்பவோ மஹாத்மந: அநயைவ த்விஜச்ரேஷ்ட நாந்யதா தத்விரோதத: - அந்தணர்களில் உயர்ந்தவரே! பரமாத்மாவின் மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம் போன்ற அவதாரங்கள் இந்த சக்தியின் காரணமாகவே வெளிப்பட்டன. இதனைத் தவிர வேறு எந்த வழியிலும் அல்ல.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 113)

இந்த தோஷத்தை நீக்கும்விதமாக நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி) உங்களுடைய வாதத்தை “இருக்கின்ற வஸ்துவிற்கு மட்டும்” என்று உரைக்கக்கூடும். இவ்விதம் உரைக்கும்போது உங்களது தர்க்கவாத ஞானம் வெளிப்பட்டது. இப்படியாகக் கொண்டால் உங்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற அவித்யை என்பது உற்பத்தி அற்றதாக ஆகிறது. மேலும் இந்த அவித்யை என்பது பற்பல மாறுதல்கள் உண்டாகக் காரணமாகவும் உள்ளதாகிறது; இறுதியாக உண்மையான ஞானம் ஏற்படும்போது அழிகின்ற ஒன்றாகவும் ஆகிறது. இது உங்களது முந்தைய கருத்தைத் தள்ளுவதாக உள்ளதே (அதாவது ஞானம் புதிதாக உற்பத்தி ஆவதில்லை, எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் அடைவதில்லை என்னும் கருத்து). இதற்குச் சமாதானம் உரைக்கும்விதமாக நீங்கள் - அவித்யையின் மாற்றங்கள் அனைத்தும் உண்மையான மாற்றங்கள் அல்ல, மாயத்தோற்றமே - என்று கூறலாம். இவ்விதம் உரைத்தால் எந்த ஒரு மாற்றத்தையாவது நீங்கள் உண்மையான மாற்றம் என்று ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா என்று நாம் கேட்கிறோம். நீங்கல் இதனைக் கண்டிப்பாக ஒப்புக்கொள்ள மாட்டீர்கள் (ஏன் என்றால் அத்வைத்தின் அடிப்படையில் வேறுபாடுகள் என்பது பொய்யானவை ஆகிறது).

**முக்கியமான குறிப்பு** - இதுவரை ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸமந்வய அத்யாயத்தின் ஜிஜ்ஞாஸ அதிகரணத்தின் முதல் சூத்திரத்தில் உள்ள மஹாபூர்வபக்ஷம் முடிய, அடியேனால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வந்தது. அடுத்துள்ள மஹாஸித்தாந்தத்தில் காணப்படும் அத்வைத வாதமான “அனுபூதி என்பது நித்யமானது, மாற்றங்கள் அடையாதது” என்ற வாதம் முடிய உள்ள பகுதிகள் கடந்த பத்தி முடிய மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதன் தொடர்ச்சி ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் 1-1-5 முதல் இந்த அத்யாயத்தின் இறுதி சூத்திரம் மற்றும் இரண்டாம் அத்யாயம் ஆகியவை மொழிபெயர்க்கப்பட்டவுடன் வெளிவரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தப் பகுதிகள் சதுஸ்ஸூத்ரி என்று பின்னர் வெளிவரும். இனி தொடர்ந்து சூத்திரம் 1-1-5 தொடங்கப்படுகிறது.

### அதிகாரணம் - 5 - ஈசுஷத்யதிகாரணம்

**ஆராயப்படும் விஷயம்** - ஸத் என்று கூறப்படுகின்ற ஜகத்காரணம் மூலப்ரக்ருதி அல்ல; அது பரம்பொருளான நாராயணனையே குறிக்கும் என்று நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

#### 1-1-5. ஈசுஷதேர்நாசப்தம்

**பொருள்** - ஸத் வித்யையில் கூறப்படும் “ஸத்” என்பது சப்தத்தால் மட்டுமே அறியப்படாததான மூலப்ரக்ருதி அல்ல, ஸங்கல்பம் கூறப்படுவதால் ஆகும்.

**விஷயம்** - இந்த ஜகத்தின் காரணம் பற்றி உரைக்கின்ற பகுதியில் உள்ள வரியான தைத்திரீயம் (3-1-1) - யதோ வா இமாநி - எதில் இருந்து அனைத்தும் பிறக்கின்றதோ -என்பதன் மூலம் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய விசாரம் அவசியமானதே என்று முன்னரே கூறப்பட்டது. இந்த ப்ரஹ்மம் அனைத்தும் அறிந்தது, அனைத்து சக்திகளும் கொண்டது, அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது, அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளது என்பதும் கூறப்பட்டது. அடுத்து, ப்ரதானத்தை அனுமானத்தின் அடிப்படையில் உலகின் காரணமாகக் கூறுகின்ற வாதங்கள் “ஈசுஷதேர்நாசப்தம்” என்னும் இந்த சூத்திரத்தில் தொடங்கி தள்ளப்படுகின்றன.

**சந்தேகம்** - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் கீழே உள்ள வரிகள் கூறப்படுகின்றன:

- (6-2-1) ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - ஸோம்ய! தொடக்கத்தில் இது மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாமல் இருந்தது.



- (6-2-3) – தத் ஐசுஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - அது "நான் பல ஆவேன்" என்று ஸங்கல்பம் செய்தது.
- (6-2-3) தத் தேஜ: அஸ்ருஜத - அதன் பின்னர் அது அக்னியை உண்டாக்கியது.

இங்கு "ஸத்" என்ற பதம், ஜகத்காரணத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இந்தப் பதம் அனுமானத்தால் ப்ரதானத்தைக் குறிக்கிறதா (ஸாங்க்யர்கள் கூறுவது போன்று) அல்லது முன்பே கூறியபடி ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறதா? இதில் எது சரியானது?

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்  
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்  
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 113)

ஸித்தோபாயம் மற்றும் ஸாத்தோபாயத்தின் உபகாரங்கள்

**மூலம்** - உபாஸநாதிகளைப்போலே தனக்கு உத்பாதகமாகவாதல், வர்த்தகமாகவாதல், ஸஹகாரியாகவாதல், த்வாரமாகவாதல், ஒன்றால் அபேசையுறும்படி நித்யமாய், உபசயாபசய ரஹிதமாய், ஸர்வதா பரிபூர்ணமான ஸஹஜ காருண்யாதிகளை உடைத்தாய், ஸங்கல்பமுண்டானபோது த்வாரநிரபேசுமாகக் கார்யம் பிறக்கும்படி ஸத்யஸங்கல்பமாயிருக்கிற ஸித்தோபாயத்துக்குப் பக்திப்ரபத்திகள் எவ்வகாரங்களால் உபகாரங்களாகின்றனவென்னில் - இவை அநாதியான அபசார பரம்பரையாலே உத்பந்நமாய் ஸம்ஸாரஹேதுவாகாய்க் கிடக்கிற நிக்ரஹத்தைச் சமிப்பித்துக் கொண்டு உபகரிக்கின்றன. இவை பலாந்தரத்துக்கு உபாயங்களாம்போது ஜ்யோதிஷ்டோ மாதிகளைப்போலே தத்ததநுகுண ப்ரீதிவிசேஷங்களை உத்பாதித்துக் கொண்டு அம்முகத்தாலே உபகாரங்களாம். முமுக்ஷுவுக்கு ஸாத்தோபாயங்களாகிற வ்யாஜ மாத்ரத்தாலே சாந்தநிக்ரஹமான ஸித்தோபாயம் நிக்ரஹபலமான ஜ்ஞான ஸங்கோசாதிகளைக் கழித்துப் பரிபூர்ண கைங்கர்ய பர்யந்த பலத்தைக் கொடுத்து யாவதாத்ம்பாவியாக உபகரிக்கும். ஆகையால் முமுக்ஷுவினுடைய ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமாய் பரிபூர்ண கைங்கர்ய பர்யந்தமான பலபரம்பரையெல்லாம் ஸித்தோபாய கார்யமென்றும், ப்ரஸாதமான ஸாத்தோபாயமடியாக வருகிறதென்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிரண்டும் ஸுஸங்கதங்கள்.

**விளக்கம்** - (உபாஸனங்கள் போன்று உற்பத்தி ஆதல், பலபல நிலைகளைக் கடந்த பின்னரே முழுமை அடைதல், மற்ற சிலவற்றின் உதவியை நாடியிருத்தல் ஆகியவை ஸர்வேச்வரன் என்னும் உபாயத்துக்கு உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்) உபாயமாக உள்ள பகவான் உற்பத்தி ஆதல், படிப்படியாக வளர்ச்சி அடைதல், மற்றவற்றின் உதவிகளை நாடுதல் போன்றவை அற்று இருக்கிறான். அவன் நித்யமாக உள்ளான்; எந்தவிதமான வளர்ச்சியோ

குன்றுதலோ அற்றவனாக உள்ளான்; அனைத்து உயிர்களிடத்தும் பரிபூர்ணமாக கருணை கொண்டவனாக உள்ளான்; இவற்றை எப்போதும் உடையவாக இருக்கிறான். அவன் தன்னுடைய தவறாத ஸங்கல்பம் காரணமாக, எதனையும் விடாமல், வேறு எதனுடைய உதவியையும் எதிர்பாராமல், எப்போதும் உபாயமாக இருக்கிறான். இப்படி உள்ளபோது இவனுக்கு பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவை எவ்விதம் உபகாரம் செய்பவையாக உள்ளன என்று கேட்கலாம். நாம் எல்லையற்ற காலங்களாகத் தொடர்ந்து செய்கின்ற பலவிதமான அபசாரங்களே ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்றபடி உள்ளதற்குக் காரணமாகின்றன; அதாவது, இந்த அபசாரங்கள் ஸர்வேச்வரனின் தண்டனைகளுக்கு ஏதுவாக இருந்துகொண்டு, அந்தத் தண்டனைகளே ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதற்கு காரணமாக உள்ளன. இந்நிலையில் பக்தியும் ப்ரபத்தியும் அந்த தண்டனைகளை நீக்கவோ (அல்லது குறைக்கவோ) உதவியாக உள்ளன. இவை (பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி) மற்ற பலன்களுக்காகச் செய்யப்படும்போது (மோக்ஷம் தவிர), இந்த உபாயங்கள் அவற்றின் பலனுக்கு ஏற்றபடியான மகிழ்வை ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டாக்கி, அவனைப் பலன் அளிக்கும்படிச் செய்கின்றன; அதாவது ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்றவை எவ்விதம் பலன் அளிக்கிறதோ அது போன்று இவையும் உதவுகின்றன. முமுக்ஷு ஒருவன் இந்த உபாயங்களை மோக்ஷத்தின் பொருட்டு கைக்கொள்ளும்போது, இந்த உபாயங்கள் மூலமாக சேதநனின் விஷயத்தில் (அபசாரம் காரணமாக) தண்டனை அளிக்கின்ற மனோபாவத்தில் உள்ள ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் செய்வது என்னவென்றால் - தன்னுடைய முந்தைய தண்டனை காரணமாக எற்பட்டிருந்த ஞானச்சுருக்கம் போன்றவற்றை விலக்கி, முழுமையான கைங்கர்யம் என்பது வரை உள்ள பலன்களை அளித்து, ஆத்மா உள்ளவரை உபசாரம் செய்வான். ஆகவே ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் முமுக்ஷுவின் தடைகள் அனைத்தையும் விலக்கி, பரிபூர்ணமான கைங்கர்யம் என்பதுவரை உள்ள அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கிறான்; தான் செய்கின்ற பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய உபாயங்களால் மகிழ்கின்ற காரணத்தாலேயே எம்பெருமானால் இந்தப் பலன்கள் வருகின்றன - இந்த இரண்டு ப்ரமாண கருத்துக்களும் பொருத்தமானதே ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

## ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்  
(பகுதி - 69)

223. அதாவது, ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

அவதாரிகை - இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது) “குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம”  
இத்யாதிப்படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேச்யனான ஆசார்யனோடு  
இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (ஸம்ஸாரிகளிலதிகராக  
நினைக்கையாவது) - ஜாத்யாதிகளையிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபுத்தி  
பண்ணாதே, ஜ்ஞாநாதிகளால் வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி  
பண்ணுகை. (தன்னிலதிகரென்று நினைக்கையாவது) ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி  
தனக்குமுண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னோடொக்க  
நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாலே  
தன்னிலதிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (ஈச்வரனிலதிகரென்று  
நினைக்கையாவது) - சேஷித்வத்தையிட்டு நமக்கவனு மிவர்களு  
மொக்குமென்றிராதே கர்மாநுகுணமாக லீலையிலும் விநியோகங்  
கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயண தசையில் புருஷகாரம்  
வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்கச் செய்தேயும்  
அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந்தொரு வார்த்தை  
சொல்லக்கடவனுமன்றிக்கே யிருக்குமவனைப் போலன்றியே, ஸ்வரூபாநு

குணமாகவே விநியோகங் கொள்ளுமவர்களாய், ஸ்வாச்யணத்தில் புருஷகார நிரபேஷராய், வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுபதேசித்து நோக்கிக் கொண்டு போருமவர்களாகையாலே தத்திகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

**விளக்கம்** - “ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது”: ஸ்ரீஸாத்வத தந்த்ரத்தில் - குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம - ஆசார்யனே பரம்பொருள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து வகையிலும் மிகவும் போற்றத்தக்க ஆசார்யனோடு இந்தப் பாகவதர்கள் ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணுவதே கூறப்பட்டது. “ஸம்ஸாரிகளிலதிகராக நினைக்கையாவது”: அவர்களுடைய பிறவி போன்றவற்றை முன்னிட்டு அவர்களை ஸம்ஸாரிகளுடன் ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணாமல், அவர்களுக்கு உள்ள ஞானம் போன்றவை காரணமாக ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணுவதாகும். “தன்னிலதிகரென்று நினைக்கையாவது”: ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபாடு என்பது, சிறந்த உள்ள தனக்கும் ஏற்படுவதால், அதன் காரணமாக அவர்கள் தன்னுடன் ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணாமல், தனக்கு சேஷியாக உள்ள தன்மையால் தன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணுவதாகும். “ஈச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது”: சேஷியாக உள்ள தன்மை காரணமாக ஸர்வேச்வரனும் இவர்களும் ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணாமல் ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணவேண்டும். எப்படி? நம்முடைய முன்வினைப்பயன் காரணமாக இந்த லீலாவிபூதியில் நம்மை வைக்கக்கூடியவன், தனது திருவடித்தாமரைகளை ஒருவன் பற்றும்போது அதற்கு சிபாரிசு என்பதான புருஷகாரம் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுபவன், தான் மிகவும் மகிழ்வுடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில் சேதநர்களுக்கு மிகவும் அருகாமையில் உள்ள போதிலும் அர்ச்சாவதாரத்தின் உறுதி காரணமாகத் திருவாய் மலர்ந்து யாரிடமும் ஏதும் பேசாதவன் என்பதான தன்மைகள் கொண்டவனாக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான். ஆனால் இவர்கள் இது போன்று இல்லாமல் - தங்கள் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி நம்மை ஏற்றுக் கொள்பவர்களாகவும், தங்களை அண்டும் விஷயத்திற்காக எந்த ஒரு புருஷகாரத்தையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களாகவும், தங்களது திருவாய் திறந்து நாம் கைக்கொள்ள வேண்டியவை எவை என்றும் கைவிடத்தக்கவை எவை என்றும் உபதேசம் செய்ய வல்லவர்களாகவும் இருந்து நம்மைக் காப்பாற்ற எண்ணுபவர்கள் என்பதால் இவர்கள் அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்று கொள்ளவேண்டும்.



224. ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்யவசனம்.

**அவதாரிகை** - ஆசார்யனோடொரு விஷயத்தையும் ஸமபுத்தி பண்ணுகை அயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்ய ஸாம்ய புத்திக்கடியேதென்னு மாகாங்கசையிலே யருளிச் செய்கிறார் (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே.

**விளக்கம்** - ஆசார்யனுக்கு ஈடாக வேறு யாரையும் எண்ணுதல் என்பது ஏற்கக்கூடாது ஒன்றாகும். அப்படி உள்ளபோது இவர்கள் ஆசார்யனை ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, ஆசார்ய ஸாம்ய ப்ரதிபத்திக்கு மூலம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக் கண்டாப்போலே காணும், என்று உபதேச ஸமயத்திலே ஆசார்யனருளிச் செய்த வசநமென்கை.

**விளக்கம்** - ஆசார்யனை ஒத்தவர்கள் என்று எண்ணுவதற்கு மூலகாரணம், “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணும்போது நம்மைக் (ஆசார்யன் தன்னைக் கூறிக் கொள்ளுதல்) காணுவது போன்று இருத்தல் வேண்டும்”, என்று உபதேசம் செய்யும்போது ஆசார்யன் அருளிச்செய்தலே ஆகும்.

225. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

**அவதாரிகை** - இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்தமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

**விளக்கம்** - இவ்விதம் எண்ணாதபோது ஏற்படக்கூடிய தீமை ஏதேனும் உண்டா என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - அதாவது, ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிகர்ஷபுத்தி பண்ணுகை அபசாரமானாப் போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டு மென்றபடி.

விளக்கம் - பிறப்பு போன்றவற்றை முன்னிட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தாழ்வாக எண்ணுவது அபசாரம் என்று கூறப்பட்டது. இதே போன்று இவர்களை (ஆசார்யனுக்கு ஒத்தவர்கள் என்று) எண்ணாமல் இருப்பது அபசாரமே ஆகிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்  
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 79)

1-6-2 மதுவார் தண்ணந் துழாயான்

முதுவேத முதல்வனுக்கு

எதுவே தென்பணி என்னா

ததுவே ஆட்செய்யுமீடே.

**பொருள்** - ஸர்வேச்வரத்தன்மையை மறைமுகமாக விளக்கும்படியாக, தேன் பொருந்திய குளிர்ச்சியான துளசிமாலையைத் தரித்தவன்; மிகவும் பழமையான வேதங்களால் உணர்த்தப்படுபவன். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றபடியாகச் செய்யக்கூடிய கைங்கர்யம் எது? இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யங்களில் நான் செய்யத்தக்கவை எவை? இது போன்று ஆராயாமல், அனைத்திலும் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள நிலையே அடிமைத்தொழில் செய்வதற்கான தகுதியாகும்.

**அவதாரிகை** - ஆச்ரயிக்குமவனுக்கு த்ரவ்யத்தில் குறை பார்த்து அகலவேண்டா என்றார் முதற்பாட்டில்; “நான் அதிகாரியல்லேன்” என்று அகலவேண்டா என்கிறார் இதில்.

**விளக்கம்** - அவனை அண்டுகிற அடியார்கள் தாங்கள் அவனுக்கு அளிக்கின்ற பொருள்களின் குறையைக் கண்டு அவனைவிட்டு அகலவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று முதல் பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். “நான் அவனை அண்டக்கூடிய தகுதி கொண்ட அதிகாரி அல்லன்” என்று எண்ணி அவனைவிட்டு அகலவேண்டாம் என்று இந்தப் பாசுரத்தில் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மதுவார்தண்ணந்துழாயான்) “புரிவதும் புகை பூவே” என்றது கீழ்; இதில் “மதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்று தொடங்கிற்று; இது சேரும்படி என்னென்ன; “பூவாகில் மதுவோடே கூடியல்லதிராமையாலே சேரும்” என்று சொல்லுவார்கள் தமிழர்; “வதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்று பாடமானபோது போரச்சேரும்; வதுவையென்று - மணம். ஆர்தல் - பூர்ணம். வதுவை “வது” என்று கடைக்குறைத்தலாய், நறுநாற்றத்தையுடைய துழாய் என்றுமாம். இது தமிழர் போரச்சேரும் என்பர்.

விளக்கம் - (மதுவார்தண்ணந்துழாயான்) - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “புரிவதுவும் புகை பூவே” என்று முடித்தார். இந்தப் பாசுரத்தினை “மதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்று தொடங்குகிறார். அந்தாதி வகையில் அமைந்துள்ள இந்த ப்ரபந்தத்தில் கடந்த பாசுரத்தின் இறுதிச் சொல்லான “பூவே” என்பதைக் கொண்டு அல்லவோ அடுத்த பாசுரமான இந்தப் பாசுரத்தைத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும்; ஆனால் இவர் “மதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்று தொடங்கியது எவ்விதம் பொருந்தும் என்று கேட்கலாம். அதாவது இயலிசை அந்தாதிகளுக்கு இது பொருந்தவில்லை என்று தோன்றினாலும், பொருளிசை அந்தாதிக்கு ஏற்புடையதாகவே உள்ளது. எப்படி? கடந்த பாசுரத்தில் உள்ள “பூவே” என்பதற்கும், அந்தப் பூவுக்கும் இங்கு தொடங்கப்பட்ட “மது” என்னும் தேனுக்கும் தொடர்பு உள்ளதால் ஆகும். இதற்கு ப்ரமாணம் - பூவாகில் மதுவோடே கூடியல்லதிராமையாலே சேரும் - மலர்கள் என்றால் தேனுடன் கூடாமல் இருப்பதில்லை - என்று தமிழர்கள் கூறுவதே ஆகும். இங்கு “மதுவார்” என்பதற்குப் பதிலாக “வதுவார்” என்றும் சிலர் கொள்வர். இப்படிக் கொண்டால், கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் உள்ள “பூவே” என்பதன் வகாரம் [வ என்னும் எழுத்து] கொண்டு இந்தப் பாசுரத்தைத் தொடங்குவதால் அந்தாதி பொருந்துகிறது. “போரச்சேரும்” என்றால் பொருளிசை அந்தாதியும், இயலிசை அந்தாதியும் பொருந்தும் என்று வைத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்தால் “புரிவதுவும்” என்பதில் முடிகின்ற மகாரம் உடல் எழுத்தாக உள்ளதால், அதனைக் கொண்டு “மதுவார்” என்று தொடங்கியது இயலிசை அந்தாதிக்குப் பொருந்தும் என்றார். இதனைப் போன்று வேறு எங்காவது உள்ளதா என்றால், திருவிருத்தம் (1) - அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே - என்பதில் உள்ள “செய்யும்” என்பதை உடல் எழுத்தாகக் கொண்டு, அடுத்த பாசுரம் “செங்கமுநீர்” என்று [செய்யும் என்பதில் உள்ள “செ”

என்னும் எழுத்து கொண்டு] தொடங்கியது காண்க. வதுவார் என்று தொடங்குவதாகக் கொண்டால், பரிமளம் மிக்க மாலையை உடையவன் என்று பொருள். வதுவை என்றால் மணம், ஆர்தல் என்றால் பூர்ணமாக உள்ள நிலை. வதுவை என்பதே இங்கு கடை எழுத்து குறைந்து “வது” என்று உள்ளது. அதாவது மிகுந்த பரிமளம் கொண்ட துளசி என்றும் கொள்ளலாம். மது என்பது தேனைக் குறிப்பது போன்று, வது என்பதும் தேன் என்ற பொருளுக்குப் பொருந்தும் என்பர் தமிழர்.

**வ்யாக்யானம்** - (மதுவார் இத்யாதி) ஒரு வாடல் மாலையைக் கொண்டுவந்து திருக்குழலிலே வளையமாக வைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்று, மது நிரம்பி, சினையாறுபட்டு, வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும். (முதுவேத முதல்வனுக்கு) இவ்வொப்பனை அழகு பேசும்போது, இன்னமும் பாசிபூத்த வேதமே பேச வேண்டாவோ? நித்யமாய் அபௌருஷேயமான வேதப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவனுக்கு, வேதமுதல்வனாகையவது, “சாஸ்த்ரயோநித்வாத்” என்கிறபடியே வேதப்ரதிபாத்யன் என்கை. “மதுவார் தண்ணந்துழாயான்” என்கையாலே ஸர்வாதிகன் என்றதாயிற்று. “முதுவேத முதல்வன்” என்கையாலே பரிபூர்ணன் என்றதாயிற்று; இரண்டும் ஸ்வாராதன் என்கைக்கு உறுப்பாகிறது.

**விளக்கம்** - (மதுவார் இத்யாதி) - ஒரு மெலிந்த துளசி மாலையைக் கொண்டு வந்து இவனது அழகான கேசத்திலே வளையமாக வைத்தால், அந்தக் கேசத்தின் தொடுதல் காரணமாக, அந்த வாடிய மலை மிகுந்த அழகைப் பெற்றுவிடும்; மேலும் நீர்வரத்து அதிகமானால் ஆறு கர்ப்பம் அடைவது போன்று, வாடிய அந்தத் துளசிமாலையில் தேன் நிரம்பி நின்று காணப்படும். இவ்விதம் வாடிய துளசி மீண்டும் செழிப்பதற்கு ஏதேனும் ப்ரமாணம் உள்ளதா என்றால் அரும்பத உரைக்காரர் விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (59-8) - பரிமலாநா - இராமனைப் பிரிந்த காரணத்தினால் பிழியப்பட்ட மரங்கள் வாடி நின்றன - என்பதும், யுத்தகாண்டம் (127-17) - ஸர்வே சாபி மதுஸ்ரவா: - (இராமன் திரும்புகையில்) தேன் பெருகி நின்றன - என்பதும் காண்க. மேலும் பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-10) - மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும் - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (39) - தழைக்கும் துழாய் - என்றும் கூறியது காண்க.



ஆகவே ஸர்வேச்வரனைத் தீண்டியபடி உள்ளபோது துளசிமாலைகள் தேன் நிறைந்து காணப்படுவதும், அவனைவிட்டு அகல நேர்ந்தால் வாட்டம் கொள்வதும் இயல்பே என்று கருத்து. (முதுவேத முதல்வனுக்கு) - பழைய வேதம். முதன்மை என்றால் நாயகத்வம் மற்றும் காரணத்வம்; அதாவது வேதங்களின் நாயகனாகவும், காரணமாகவும் உள்ளான். இவனது இத்தகைய அழகைக் குறித்து மிகவும் புராதனமாக உள்ள வேதங்களும் முழுங்க வேண்டாமோ என்றால், அவையும் முழுங்கியபடியே உள்ளன என்கிறார். என்றும் உள்ளதாகவும், மனிதர்களால் செய்யப்படாததாகவும் உள்ள வேதங்களால் பரக்கப் பேசப்படுபவன். "வேதமுதல்வன்" என்றால் வேதங்கள் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளவன். அதாவது, வேதங்களை உண்டாக்கியவன் என்ற பொருள் அல்லவோ தோன்றுகிறது; அந்த வேதங்களால் பேசப்படுபவன் என்பதை அந்தப் பதம் உணர்த்தாது அல்லவோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடை அளிக்கிறார். ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-1-3) - சாஸ்த்ரயோநித்வத் - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதங்களால் கூறப்படுபவன் என்று கருத்து. " மதுவார் தண்ணந்துழாயான்" என்பதன் மூலம் இவனுக்கு உள்ள அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வம் என்பதைக் கூறினார். இதனையே ஸர்வாதிகன் என்றார். வசுஷஸ் ஸ்தல்யாம் துளசி கமலா கௌஸ்துபைர் வைஜயந்தீ ஸர்வேசத்வம் கதயதிதராம் - திருமார்பில் உள்ள துளசிமாலை, பெரியபிராட்டியார், கௌஸ்துபமணி, வைஜயந்திமாலை போன்றவை இவனது ஸர்வேச்வரத் தன்மையை உணர்த்துகின்றன என்பதற்கு ஏற்ப துளசிமாலை என்பது அனைத்து வல்லமையும் படைத்தவன் என்பதற்கு லக்ஷணம் ஆகும். "முதுவேத முதல்வன்" என்றால் பரிபூர்ணன் என்று கருத்து. இந்தப் பதம் எவ்விதம் பரிபூர்ணத் தன்மையை உணர்த்தும் என்றால், உபநிஷத் வாக்கியங்களான - பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய, ஸர்வமிதம் அப்யாத்த: அவாக்யநாதர: - போன்றவை ஸத்யகாமத்வம் மற்றும் ஸத்யஸங்கல்பங்களை உணர்த்துவதால் ஆகும். இந்த இரண்டும் (மதுவார் - ஸமஸ்தகாமத்வம், முதுவேத முதல்வன் - பரிபூர்ணன்), இவன் அடைவதற்கு ஏற்றவன், ஆராதனைக்கு எளியவன் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

**வ்யாக்யானம் - (எதுவேது இத்யாதி) முதுவேத முதல்வனுக்கு எது பணி? என் பணி எது? என்னாததுவே, ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது; "நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஈடான அடிமை செய்யவல்லார், நான் செய்யுமது எது?" என்று**

தன்னைக் கொண்டு கைவாங்காதொழியுமதுவே, அன்றிக்கே “முதுவேத முதல்வனுக்கு எது பணி? எது என் பணி?” என்னாததுவே - “இது அவனுக்கீடன்று” என்று சிலவற்றை விடாதே, ஸகல கைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்குமதுவே, ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரமாவது என்னுதல்.

**விளக்கம்** - (எதுவேது இத்யாதி) - இப்படிப்பட்ட வேதமுதல்வனுக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்கள் எவை? இவற்றில் என்னால் செய்யத்தக்க கைங்கர்யங்கள் எவை என்று ஆராய்ச்சி செய்யாமல், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்வேண்டும் என்கிறார்; இத்தகைய அதிகாரமோ தகுதியோ நமக்கு எப்படி ஏற்படுகிறது என்று கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். “நித்யஸூரிகள் மட்டுமே அவனுக்கு ஏற்ற அனைத்து கைங்கர்யங்களும் செய்யவல்லவர்கள்; இதில் அயோக்யனாகிய நான் செய்வது என்ன?” என்ற எண்ணம் உண்டாகாமல், அவனைவிட்டு அகலாமல் நின்று கைங்கர்யம் செய்தலே அந்தக் கைங்கர்யங்களுக்கான அதிகாரத்தை அளிக்கிறது என்று கருத்து. அல்லது இங்கு வேறு விதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். “முதுவேத முதல்வனுக்கு ஏற்ற கைங்கர்யம் எது? நான் செய்யக்கூடியது எது?” என்று ஆராய்ந்து, “இந்தச் செயல்கள் அவனது மேன்மைக்கு ஈடாகாது” என்று சிலவற்றைக் கைவிட்டுவிடாமல், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களிலும் ஈடுபட்டு நிற்கின்ற நிலையே கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்ற அதிகாரம் அளிக்கிறது என்று பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது விமானம், மண்டபம், ப்ரகாரம் போன்றவற்றை அவனுக்கு அமைத்துக் கொடுத்தல் என்பதே அவனது மேன்மைக்கு ஏற்ற கைங்கர்யங்கள் ஆகும்; நான் செய்வதான இரண்டு மலர்களைத் தொடுப்பது, ஒரு விளக்கு ஏற்றுவது போன்றவை அவனுக்கு ஈடாகுமா என்று ஏற்றத்தாழ்வு ஆராயாமல் செய்வதே கைங்கர்யத்திற்கு அதிகாரம் என்பதை அரும்பத உரைக்காரர் அருளிச்செய்கிறார். இந்தப் பாசுரத்தை - மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேத முதல்வனுக்குப் பணி எது? என்பணி எது? என்னாததுவே ஆட்செய்யும் ஈடே - என்ற வரிசையில் படித்து பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

1-6-3 ஈடு மெடுப்புமி லீசன்  
 மாடு விடாதென் மனனே  
 பாடுமென் நாவவன் பாடல்  
 ஆடுமெ னங்கம ணங்கே

**பொருள்** - ஒருவனிடம் குற்றம் குறை உள்ளது என்று காரணம் காண்பித்து அவனை ஏற்காமல் விடுதல், ஒருவனிடம் நற்குணங்கள் பலவும் உள்ளன என்பதற்காக அவனை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பதான பாரபசுஷம் இல்லாத ஸர்வேச்வரனின் அண்மை என்பதை எனது மனம் எப்போதும் விடுவதில்லை. எனது நாக்கு எப்போதும் அவன் பாடல்களையே பாடும். எனது சரீரம் அவனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப ஆடியபடி இருக்கு (அல்லது தெய்வ ஆவேசம் வந்தது போன்று ஆகிவிடும்).

**அவதாரிகை** - அவனுடைய இஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து, தாம் அதிகாரித்த கார்யத்தை மறக்கும்படி தம்முடைய மனோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கலிலே உண்டான ப்ராவண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

**விளக்கம்** - கடந்த இரண்டு பாசுரங்களில் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார். இந்தப் பாசுரத்திலும், அடுத்த பாசுரத்திலும் சட்டெனத் தனக்கு (தனது மனதிற்கு) உபதேசம் செய்வது போன்று உரைக்கிறார். அடுத்த பாசுரத்திற்கு அடுத்த பாசுரம் தொடங்கி மீண்டும் மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்குகிறார். இவ்விதம் மாற்றிமாற்றி உபதேசிப்பதற்கான காரணத்தை இங்கு உரைக்கிறார். ஸர்வேச்வரனுடைய “எளிதில் ஆராதிக்கப்படுபவனாக உள்ள தன்மை” என்பதை எண்ணியபடி உள்ளார். இதனால், தான் செய்து கொண்டிருந்த “மற்றவர்களுக்கு உபதேசம்” என்ற செயலை இவர் மறந்து; தனது மனம், சொல் மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றுக்கும் அவன்பக்கம் ஏற்பட்ட காதல் பெருக்கினை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

**வ்யாக்யானம்** - (ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன்) சிலரை உபேக்ஷித்தல், சிலரை ஸ்வீகரித்தல் செய்யாத ஸர்வேச்வரன்; ஸம்பந்தம் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே சிலரை விடப்போகாதினே. “தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்” என்று ஸ்வீகரிக்குமவனோடு உள்ள ஸம்பந்தம் விடுமவன் பக்கலிலும் உண்டினே. (ஈசன் மாடு விடாது என் மனனே)

ஒரு ஸாதநபுத்த்யா கிட்டிற்றாகிலிறே பலம் கைப்புகுந்தவாறே விடுவது. நான் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு எனக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை. "நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி"யன்றோ, மநஸ்ஸஹகாரம் வேணுமோ உமக்கு? உம்முடைய அஹ்ருதயமான உக்தி அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு என்ன, (பாடும் என் நா அவன் பாடல்) என்னுடைய வாகிந்த்ரியமும் மநஸ்ஸு அதிகரித்த காரியத்திலே அதிகரித்தது. ஆனால் உம்முடைய ஹஸ்தமுத்தரை அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்தநிச்சயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன, (ஆடும் என் அங்கம் அணங்கே) அதுவும் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்று.

**விளக்கம்** - (ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன்) - ஈடு என்றால் விட்டுவிடுதல், தள்ளுதல் என்று பொருள். எடுப்பு என்றால் எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்று பொருள். அதாவது சிலரை மட்டும் தள்ளிவிட்டு, சிலரை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு என்பதான செயல்களைச் செய்யாத ஸர்வேச்வரன். அனைவரையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணம் என்னவென்றால் "ஈசன்" என்பதால் ஆகும். ஸர்வேச்வரனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது இயற்கையாகவே, சர்வசாதாரணமான நிகழ்வாகவே உள்ளதால் அவன் சிலரை மட்டும் தள்ளுதல் என்பது பொருந்தாது. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1-1) தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் - தேவர்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் நீயே தெய்வம் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவரையும் தன்னுடையவர்கள் என்று கொள்கின்ற அவனுடனான ஸம்பந்தம் என்பது, யாரைத் தள்ளக்கூடும் என்று எண்ணுவார்களோ அவனுக்கும் உண்டு என்றே ஆகிறது. (ஈசன் மாடு விடாது என் மனனே) - அவனை இனி விடமாட்டேன் என்கிறார். அப்படி அவனைவிடாமல் உள்ளதற்கு என்ன காரணம் என்றால், தானாகவே வந்த பயன் என்பதே காரணம் என்கிறார். அதாவது ஏதோ ஒரு பலனை எதிர்பார்த்து அவனை நான் அண்டியிருந்தால், அந்தப் பலன் கைகூடிய பின்னர் அவனைவிட்டு அகன்றிருப்பேன்; ஆனால் இங்கு அவ்விதம் இல்லை என்கிறார். ஈசன் மாடு என்பது என்ன? மாடு என்பதற்கு பொன், பக்கம், செல்வம் என்று பொருள் உண்டு. ஆக, ஈசன் மாடு என்றால் ஈசன் பக்கம் = ஈசனிடத்தில் என்பதாகும். "நான் அதிகரித்த கார்யம்" என்றால் "ஸர்வேச்வரன் ஆராதிப்பதற்கு எளியவன்" என்று இவர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கிய செயலாகும். இதனைச் செய்வதற்கு இவரது மனம், வாக்கு போன்றவை இவர் வசப்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இங்கு தனது

மனம் ஸர்வேச்வரனிடத்தில் நிலைநின்று, எடுத்த காரியத்தை நிறைவேற்ற இயலாமல் செய்கிறது என்கிறார். இதனைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், “திருவாய்மொழி (4-5-4) - நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி - என்று அல்லவோ நீவிர் உரைக்க உள்ளீர்? எங்களுக்கு ஏற்ற உபதேசம் செய்ய மனதின் துணை உங்களுக்குத் தேவையா? உங்களுடைய மனதின் கண் படாத உமது சொற்கள் போதுமானது அல்லவோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார், (பாடும் என் நா அவன் பாடல்) - என்னுடைய வாக்கு என்பதும், மனம் எதில் சென்று அகப்பட்டதோ அதிலேயே ஈடுபட்டபடி நின்றது - என்றார். இதற்கு ஸம்ஸாரிகள், “போகட்டும், உம்முடைய ஆசார்ய ஞானமுத்திரை உள்ளதே! அதன் மூலம் நாங்கள் அறியவேண்டிய பொருளை உணர்ந்து கொள்கிறோம்”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார், (ஆடும் என் அங்கம் அணங்கே) - அதுவும் அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டுவிட்டது என்கிறார். அணங்கு என்றால் தேவலோகப்பெண்கள், அதாவது அப்ஸரஸ் போன்று ஆடும் என்று கருத்து. இந்தப் பாசுரத்தை - என்மனன் ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன் மாடு விடாது; என் நா அவன் பாடல் பாடும்; என் அங்கம் அணங்கென ஆடும் - என்ற வரிசையில் படித்து பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்  
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்  
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்  
 ...தொடரும்



ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

## திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 43)

40. கோலப்பகற்களிறொன்றுகற்புய்யக் குழாம்விரிந்த  
நீலக்கங்குற்களிறெல்லாம் நிறைந்தன நேரிழையீர்  
ஞாலப்பொன்மாதின் மணாளன்றுழாய்நங்கள்சூழ்குழற்கே  
ஏலப்புனைந்தென்னைமார் எம்மை நோக்குவதென்று கொலோ.

**பொருள்** - மிகவும் அழகிய சூரியன் என்பதான ஒப்பற்ற ஒரு யானையானது அஸ்தமனம் ஆகின்ற மேற்கு மலைகளில் சென்று புகுந்தது. உடனேயே, பெருங்கூட்டமாகவும் நீல நிறமாகவும் உள்ள இரவு என்ற யானைகள் எங்கும் நிறைந்தன. மிகவும் நேர்த்தியான ஆபரணங்கள் அணிந்த எனது தோழிகளே! இந்தப் பூமாதேவிக்கும், ஸ்ரீதேவிக்கும் நாயகனாகிய என் அழகியமணவாளனின் துளசிமாலையை எங்களுடைய அடர்த்தியான கூந்தலில் ஏற்கும்படியாகச் சூட்டி, எங்களது தாய்மார்கள் எங்களை அழகு பார்ப்பது எந்த நாளில் ஏற்படுமோ?

**அவதாரிகை** - ஸர்வாதிகனைக் கவிபாடினவிவளுக்கு ஒரு பகலைக் கவிபாடும்படி பிறந்த தசையைச் சொல்லுகிறது.

**விளக்கம்** - அனைத்தையும் நியமிப்பவனைப் பற்றி உரைத்த இவளுக்கு, ஒரு பகல் பொழுதைப் பற்றி உரைக்கவேண்டிய நிலை உண்டானதைக் கூறுகிறாள்.

**வ்யாக்யானம்** - (கோலப்பகல்களிறொன்று கற்புய்ய) தர்சநீயமாய் அத்விதீயமான பகற்களிறு கல்லிலேசேர; அஸ்தமய பர்வதத்தே புக. தர்சநீயமான பகலென்பா னென்னென்னில், இந்த்ரியங்கள் தனித்தனியே ஸ்வவிஷயங்களை க்ரஹிக்கையாலே தரித்திருக்கலாம். (குழாம்விரிந்தவித்யாதி) ராஜாக்கள்போகப் பள்ளிகள் வந்து புகருமாபோலே ஆதித்யனஸ்தமித்தவாறே ராத்ரியானது குழாங்குழாமாக வந்து விஸ்த்ருதமானபடி. இந்த்ரியங்களெல்லாமொக்க உபரதமாய் ஏகவிஷயத்தையே காணுமாகையாலே அலாபதசையில் ராத்ரி பாதகமாகிறபடி. (நீலக்கங்குலித்யாதி) கறுத்த ராத்ரியான களிறுகளெல்லாங் கையுமணியும் வகுத்தன. ராத்ரியை பஹுவசநமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில், கல்பங்களுழிகளென்னுமாபோலே.

**விளக்கம்** - (கோலப்பகல்களிறொன்று கற்புய்ய) - காண்பவர்களுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லதாக, ஒப்பில்லாத பகல் என்னும் யானை ஒன்று அஸ்தமன மலையில் சென்று புகுந்தது. இங்கு பகல் என்பது சூரியனைக் குறிக்கும். காண்பவர்களுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லது என்று ஏன் கூறவேண்டும்? பகல்பொழுதில் இந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் அவை அவை தங்களது விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்க வாய்ப்புள்ளதால், பிரிவாற்றாமை என்பது சற்றே குறைந்து, உயிர் வாழலாம் என்பதால் ஆகும். (குழாம்விரிந்தவித்யாதி) - அரசன் ஒருவன் அரண்மனையைவிட்டு அகன்றவுடன், கள்ளக்காதலன் அந்தப்புரத்திற்குள் புகுவது போன்று, சூரியன் அஸ்தமனம் ஆனவுடன் இரவுப்பொழுது என்பது கூட்டம் கூட்டமாக வந்து பெருகி நின்றது. இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாகக்கூடி தன்னுடைய நாயகன் குறித்த எண்ணத்தை மட்டுமே மூட்டியபடி உள்ளதால், இரவுப்பொழுதுகளை யானைகள் என்று கூறுகிறார். ஏன் பன்மையில் கூறவேண்டும்? ஒரு இரவுப்பொழுது என்பது பல கல்பங்கள், பல ஊழிக்காலங்கள் போன்று நீண்டு விளங்குவதால் இவ்விதம் பன்மையில் கூறினார்.

**வ்யாக்யானம்** - (நேரிழையீர்) இவ்வானைக்காலிலே துகையுண்கைக்கு நானோரபலையிறே. ஊராரிவளைத் தரிப்பிக்கைக்காகத் தாங்களொப்பனையோடே யிருப்பர்களிறே. (ஞாலப்பொன் மாதின்மணாளன்) அவன் தனியிருந்தன்றுகிடர் நானிந்நோவுபடுகிறது; ச்லாக்யமான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுந் தானுங்கூட விருக்கிற விருப்பிலே. நிதியுடையார் எல்லாவிநியோகமுங் கொள்ளுகிறோமென்று அஞ்சாதிருக்குமாபோலே இவளுக்கு

மிவளுண்டென்று சொல்லி யஞ்சாதிருக்கலாயிறே யிருப்பது. (மாதின்மணாளன்) இவளுடைய போக்யதையாலே பிச்சேறியிறேயிருப்பது. இவள் பக்கலிவனுக்குண்டான வ்யாமோஹ மித்தனையுந் தனக்குறுப்பென்றிருக்கிறாள். (துழாயித்யாதி) அவனுடைய ப்ரஹ்மசர்யத்தே சூடின மாலையின்றிக்கே அவனு மவளுமாய்த் துகைத்த மாலையையாசைப்படுகிறாள். ராஜகுமாரன் புழுகுநெய்யிலே பூவைத் தோய்த்துச் சூடுமாபோலே. இவன்தான் "ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:" என்னுந் தத்வமிறே. "வாசஞ்செய் பூங்குழலாள்" என்று அங்குத்தைக்கும் வாசங்கொடுக்கும் படியிறே இவளிருப்பது. அப்படிப்பட்ட மிதுநமாயிருக்கிறவிருப்பிலே சூடித்துகைத்தத்தை யிறே இவளாசைப்படுகிறது. (நங்கள் சூழ்குழற்கேயேலப்புனைந்து) பின்னையும் பரிஹாரமிதல்லதில்லையிறே. ஏல - ஏற்கவே. அத்தை ஸத்தையழிவதற்கு முன்னே புனைந்து. (என்னைமார்) விலக்குந்தாய்மாரையிட்டிறே பரிஹாரந் தேடுகிறது. வழியடிக்காரரைத் தண்ணீர்வேண்டுமாபோலே. (எம்மைநோக்குவதென்றுகொலோ) இப்படி நமக்கு ரகசைபெறுவதென்றோ?

**விளக்கம்** - (நேரிழையீர்) - சிறந்த ஆபரணம் அணிந்தவர்களே என்கிறார். இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். இவள் துக்கத்துடன் இருக்கையில், இவளை வினவ வந்தவர்கள் தங்களை அலங்காரம் செய்து கொண்டு வருவார்களோ எனலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்த இரவுப்பொழுது என்ற யானையின் கால்களில் சிக்குண்டு தவிக்கும் அபலைப் பெண்ணாக இவள் உள்ளாள். இவள் உயிர் தாங்கவேண்டும் என்று ஊக்கம் அளிக்கும்விதமாக ஊரில் உள்ளவர்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொண்டு வந்து நின்றனர் என்று கருத்து. (ஞாலப்பொன் மாதின்மணாளன்) - அவன் தனியாக இருந்தான் என்றால், எனக்காக சிபாரிக செய்வதற்காக யாரும் இல்லாமல் நான் துக்கப்படும்படிச் செய்யலாம்; ஆனால் அவனுடன் பூமாதேவியும் ஸ்ரீதேவியும் சேர்ந்து உள்ளபோதிலும் அல்லவோ நான் இவ்விதம் துக்கத்தில் உள்ளேன்! மிகவும் கொடியவர்களாக உள்ளவர்கள் கூட நீர்மையுடன் உள்ளவர்களின் அருகில் இருந்தால், நீர்மையுடன் இருப்பார்கள் என்பது இங்கு பொருந்தாமல் போனதே! நிறைந்த செல்வம் உள்ளவர்கள், அனைத்துச் செல்வுகளையும் எங்களால் ஏற்கமுடியும் என்று எதற்கும் அச்சம் கொள்ளாமல் உள்ளது போன்று, இவன் செய்வது என்றால் - இந்த அபலைப்பெண் போனால் போகிறாள், இந்த பூமாதேவி உள்ளாள் என்று அச்சம் கொள்ளாமல் உள்ளான் போலும். (மாதின்மணாளன்) - அந்த பூமாதேவியுடன்

இருப்பதன் காரணமாகச் செய்வது அறியாமல் தடுமாறிய நிலையில் அவன் உள்ளான். அவனுக்கு அவள் மீது ஏற்படும் மயக்கம் அனைத்தும் தன் விஷயத்திலும் கூடும் என்றபடி உள்ளாள். (துழாயித்யாதி) - அவன் தனியாக இருந்தபோது சூடிக் களைந்த மாலையைக் காட்டிலும், அவனும் பூமாதேவியும் சேர்ந்திருந்தபோது கசங்கிய மாலையைப் பெறுவதற்கு இவள் ஆசைப்படுகிறாள். அரசுகுமாரன் ஒருவன் புழுகுநெய்யில் மலர் ஒன்றை நனைத்துச் சூடிக்கொள்ள விரும்புவது போன்று இவன் உள்ளான். அதாவது நறுமணம் அப்போதுதான் அதிகம் ஏற்படும் என்பதால் ஆகும். ஆனால் சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ: - அனைத்து நறுமணமும் சுவையும் உடையவன் - என்று இவன் தனித்து உள்ளபோதிலும் நறுமணம் கொண்டவனாகவே அல்லவோ கூறப்பட்டான்? திருவாய்மொழி (10-10-2) - வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் - என்னும்படி அந்த மலர்கள் மற்றும் துளசிக்கும் வாசம் அளிப்பவனாக பிராட்டி அல்லவோ இருக்கிறாள். அப்படிப்பட்ட ஜோடியாக உள்ளபோது அணிந்து கசங்கிய மாலையையே இவள் ஆசைப்படுகிறாள். (நங்கள் சூழ்குழற்கேயேலப்புனைந்து) - இதனைத் தவிர இவளுக்கு வேறு பரிகாரம் ஏதும் இல்லை. தன்னுடைய இருப்பு அழிவதற்கு முன்பாக அந்த மாலையை அடைய விரும்புகிறாள். (என்னைமார்) - இவளையும் அவளையும் விலக்கி வைக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிற தாய்மார்கள் மூலம் அல்லவோ இந்தச் செயல் நடைபெறவேண்டும் என்று விரும்புகிறாள். தண்ணீர் மடையை அடைப்பவரிடமே தண்ணீர் கேட்பது போன்று. (எம்மைநோக்குவதென்றுகொலோ) - இவ்விதம் நமக்குத் தேவையான ரசஷகத்தை நாம் எப்போது பெறப்போகிறோம் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்  
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்  
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்